

Chương Kết

Thanh Thanh ngồi dựa thành giường, im lìm nhìn ra cửa sổ. Từ lúc tỉnh lại đến giờ cô không hề nói chuyện với Vương Quốc. Thậm chí phủ nhận cả sự săn sóc của anh. Chiếc chân băng bột làm cô bực bội.

Suốt ngày cộng với cơn giận của buổi tối ở nhà anh, cô thấy hận anh đến mức muốn dày xéo đay nghiến cho hết mức. Nhưng đây là bệnh viện, không thể la hét được. Cô hẳn học với anh trong từng cử chỉ và hoàn toàn không mềm lòng trước những cố gắng săn sóc của anh.

Chiều nay trong phòng chỉ còn hai người. Bạn bè đến thăm cô với nhiều quà. Vương Quốc kiên nhẫn sắp xếp chiếc bàn thật gọn khi mọi người đã về. Thanh Thanh nhìn những cử chỉ của anh với vẻ lạnh lùng khó khăn, cố gắng phớt lờ vẻ khó chịu của cô, giọng anh dịu dàng:

- Em thấy đói chưa, có muốn ăn gì không?
- Không, cảm ơn.

Vương Quốc im lặng xếp lại mấy tờ báo bừa bộn trên giường, nhưng cô giăng lại cái kính:

- Tôi chưa đọc xong, đừng có đụng vào đồ của tôi

Không dẫn được, cô bắt đầu đay nghiến:

- Tôi nay tui nó ra Vũng Tàu diễn, còn tôi thì phải chịu ngồi đây. Tại ai mà tôi khổ sở thế này đây hả? Anh vừa lòng chưa?

- Anh có thể nói xin lỗi không?

- Xin lỗi rồi chân tôi có lành được không? Ai mượn anh vô đây lo cho tôi? Khi tôi còn có thể đi đứng vui vẻ sao anh không lo. Đồ nguy quân tử!

Vương Quốc im lặng nhìn cô một cái. Nhưng cô không nhận ra sự vô lý của mình. Ngược lại, thái độ chịu đựng của anh chỉ làm cô thịnh nộ:

- Tôi biết anh chán tôi lắm rồi, bây giờ trong lòng anh chỉ có Mỹ Thuyền là hoàn hảo. Đến nỗi trước mặt bạn bè nó hạ thấp tôi anh cũng xem là chuyện hiển nhiên. Tại hai người mà tôi ra nông nổi thế này...

- Mình đừng nhắc lại chuyện cũ được không Thanh, anh không muốn nghe nhắc đến Mỹ Thuyền nữa

- Không muốn thì kệ anh, nhưng tôi muốn nói cho đến chết tôi cũng không quên thái độ của anh buổi tối đó đâu

Vương Quốc thở dài và cố gắng xoa dịu sự phẫn nộ của cô:

- Anh biết em rất giận anh, nhưng chuyện gì đã qua thì nên cho qua. Em ráng chịu đau một chút. Anh biết thế này làm em khó chịu lắm. nhưng mai một chân em lành lại rồi, em sẽ không nhớ chuyện đó nữa đâu, nghĩ chuyện khác đi Thanh

- Làm sao mà nghĩ khác được, anh biết tôi hận anh cái gì không, tôi biết trong lòng anh bây giờ chỉ cô Mỹ Thuyền thôi. Anh thay đổi giống hệt một tên sở Khanh, nếu còn yêu tôi thì buổi tối đó anh đã không cư xử như vậy

- Nếu không còn nghĩ tới em thì mấy ngày qua anh đã không có mặt ở đây, tại sao em không hiểu sự cố gắng của anh, em chỉ biết...

Vương Quốc chột im bật khi thấy cô y tá bước vào. Anh nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy:

- Anh về nhà một chút, lát nữa anh trở vào với em

Thanh Thanh nguẩy đầu không thèm nghe. Cô rất bực mỗi khi anh về nhà. Nhưng lúc này cô không nói gì được, đành nhìn theo một cách bực tức.

Vương Quốc về nhà, Mỹ Thuyền đang dọn bàn ăn trong bếp. Thấy anh giọng cô bình thản:

- Anh có ăn bây giờ không, em chờ

- Anh muốn tắm một chút

Nói rồi anh đi lên phòng, nằm ngả người xuống giường một cách mệt mỏi. Hơn một tuần, suốt ngày ở cạnh lo Thanh Thanh, anh thấy mệt mỏi và căng thẳng đến mức không đủ sức để nói chuyện với Mỹ Thuyền. Những lần về nhà ngắn ngủi anh chỉ trao đổi những gì cần thiết. Thanh Thanh đã làm anh kiệt sức vì những cơn phẫn nộ thường xuyên của cô.

Vương Quốc ngồi lên đi qua phòng tắm. Nước lạnh làm anh thấy dễ chịu lại. Những ý nghĩ quanh quẩn và cảm giác chịu đựng lúc ở bệnh viện tạm quên lãng. Ý nghĩ của anh lại quay về Mỹ Thuyền. Anh cảm nhận được sự tĩnh lặng không bình thường của cô. Anh biết cô phải chịu đựng cú sốc như anh. Có điều cô nghĩ gì anh không hiểu cụ thể

Vương Quốc đi xuống phòng ăn, Mỹ Thuyền vẫn còn chờ anh. Cô chống cằm, ngón tay vẽ những đường vô nghĩa trên mặt bàn. Dáng điệu rầu rĩ của cô làm Vương Quốc nhói tim. Anh cúi xuống, gục mặt trong cổ cô

- Em nghĩ gì vậy Thuyền? Nhìn em sầu thảm quá. Tại anh phải không?

Mỹ Thuyền vẫn ngồi yên. Thật lâu cô mới lên tiếng:

- Anh ăn cơm đi. Tối nay có phải vào đó không?

Vương Quốc đứng thẳng lên, im lặng. Anh khó mà nói được với cô điều hiển nhiên này. Dù rất khổ tâm khi phải làm khổ Mỹ Thuyền, anh vẫn không thể làm khác được. Không thể bỏ mặc Thanh Thanh với thương tích và tâm trạng oán

giận. Anh sợ Thanh Thanh sẽ làm điều gì đó kinh khủng để tha mãi con giận của cô

Mỹ Thuyền ngược lên nhìn anh:

- Em hỏi làm anh khó xử quá phải không? Nhưng em chỉ hỏi vậy thôi. Anh ăn đi

Cô đẩy nhẹ chén về phía Vương Quốc nhưng anh vẫn ngồi yên:

- Mấy hôm nay em nghĩ gì vậy Thuyền?

Mỹ Thuyền lặng thinh. Nếu nói về ý nghĩ của mình thì có lẽ cô sẽ nói đến tói. Vương Quốc có thời giờ để nghe không?

Cô mím môi thờ nhẹ:

- Em nghĩ nhiều thứ lắm. Và em đã quyết định rồi, nhưng em đợi khi nào chị ấy ra viện và có thể rảnh rỗi nghe em nói

Vương Quốc nhíu mày suy nghĩ:

- Tại sao không thể nói bây giờ, anh muốn biết em đang nghĩ gì, hy vọng không phải là ý nghĩ giải thoát?

"Đến lúc như vậy rồi thì không thể im lặng được nữa". Mỹ Thuyền nghĩ thầm. Cô ngược mắt lên một vẻ vừa dịu dàng vừa cứng rắn trên nét mặt:

- Em có kết quả thi đại học rồi, tháng sau bắt đầu nhập học

Vương Quốc nhướng mắt nhìn cô, anh lắc đầu như ân hận:

- Chuyện quan trọng như vậy mà anh cũng không hay, đáng lẽ anh phải đưa em đi coi điểm. Giận anh không Thuyền?

- Chuyện nhỏ mà anh

Vương Quốc nhìn cô chăm chú. Mỹ Thuyền bắt đầu khách sáo với anh lúc nào vậy? Hơn một tuần nay anh hầu như đã không quan tâm cô sống ra sao. Thật là nghịch lý, anh yêu cô sâu đậm mà trên thực tế lại chẳng làm gì để biểu hiện tình cảm của mình. Tội nghiệp Mỹ Thuyền, cô luôn nhận ở anh những sự phiền muộn. Càng nghĩ càng thấy ân hận. Anh choàng tay qua người Mỹ Thuyền, ôm siết cô vào lòng:

- Em không biết là anh ân hận đến mức nào đâu. Ráng đi Thuyền, khi nào Thanh Thanh khoẻ hẳn, anh sẽ không còn quan hệ với cô nữa

Mỹ Thuyền nhìn đăm đăm xuống mặt bàn, cô nói đều đều:

- Anh không cần hứa hẹn vậy đâu. Với em bây giờ anh yêu hay không yêu em không quan trọng nữa

Vương Quốc nhìn cô sững sờ, anh buông cô ra, im lặng chờ Mỹ Thuyền nói tiếp:

- Những lúc anh vắng nhà, em đã nghĩ đủ thứ. Đến lúc có kết quả đại học, em mới hiểu ra mình cần làm gì, mình chia tay đi anh

Vương Quốc vẫn lặng yên nhìn cô, vẻ mặt choáng váng. Cái nhìn dữ dội của anh làm Mỹ Thuyền hơi chùng lại nhưng cô ngẩng mặt lên, cương quyết:

- Anh bảo là yêu em nhưng thật ra tình cảm và trách nhiệm của anh đối với chị Thanh đã sâu đậm quá rồi, anh không thể nào quên chị ấy được đâu

Vương Quốc lầm lì:

- Điều gì làm khăng định như vậy?

- Có thể anh không biết nhưng em thì thấy hết. Em thấy vẻ chết đứng của anh lúc chị ấy nằm bất động ngoài đường và trong suốt tuần qua anh không hề đến nhạc viện dạy. Em biết anh huỷ bỏ chuyên lưu diễn ở Ý mà không cần biết đến tồn thất ra sao. Nếu tâm trí anh không đặt hết vào chị Thanh, liệu anh có sao lãng công việc của anh không?

Cô ngừng lại quan sát Vương Quốc, sự im lặng của anh làm tim cô đau nhói. Và vì vậy nó càng làm cô cứng rắn hơn:

- Tình cảm đối với chị ấy đã chi phối mọi ý nghĩ của anh rồi. Như vậy anh sẽ không bao giờ dứt bỏ được mối quan hệ đó. Còn em thì chỉ là người đến sau, làm sao anh có thể yêu hết mình được. Chỉ còn cách là chúng ta chia tay

- Đó là ý nghĩ thường xuyên trong đầu em chứ không phải mới đây

- Có thể, nhưng bây giờ đến lúc phải quyết định rồi. Em sẽ về nhà má lớn, sẽ lo học và sống yên ổn với tình cảm gia đình. Em nghĩ cảm giác đó sẽ êm dịu hơn là cứ đeo đuổi tình yêu của anh. Chị Hà và anh Đức cũng đã đồng ý như vậy, cho nên em tin là mình không sai lầm

- Em có đủ can đảm huỷ bỏ cuộc hôn nhân của mình sao?

- Vâng, vì em không muốn phải khổ sở suốt đời

- Anh đâu phải là hung thần của em, càng không hề đày đoạ em

- Nhưng trên thực tế anh đã làm như vậy

Vương Quốc cắn chặt răng:

- Trong hoàn cảnh này anh không thể bỏ mặc Thanh Thanh, cũng không thể viện lý do để giải thích với em được. Nhưng anh xin em, cho anh một cơ hội đi Thuyền

- Không, em không tin anh sẽ bỏ được chị ta. Em đã nghĩ kỹ rồi và tự nguyện rút lui. Miễn cho em phải nghe giải thích đi anh Quốc

Mỹ Thuyền đứng dậy bỏ đi lên lầu. Vương Quốc ngồi yên nhìn theo cô. Anh biết có năn nỉ cũng vô ích. Cô đã quyết định rồi, còn anh trong tình thế này thì còn có thể giải thích điều gì bây giờ.

Vương Quốc dần mạnh tay xuống bàn. Anh cắn chặt răng, cảm giác bất lực làm anh nổi giận mà không biết trút vào đâu. Cuối cùng rồi anh cũng không giữ được Mỹ Thuyền, chưa bao giờ anh thấy mọi thứ vô vị như bây giờ

Mỹ Thuyền đứng tựa lan can, đôi mắt buồn bã nhìn về phía bờ sông. Nơi đó Phan Văn và Thanh Thanh đang nắm tay đi bên nhau với vẻ hạnh phúc. Cô nhìn thật lâu, rồi cúi đầu âm thầm bỏ đi

- Cất

Mỹ Thuyền đứng lại, Quốc Quân đi đến bên cô:

- Được rồi đó Mỹ Thuyền. Nhưng nét mặt buồn thêm chút nữa. Diễn lại nghe

Mỹ Thuyền trở lại vị trí. Lần này cô diễn đạt hơn. Nhưng phải quay thêm vài lần vì ở đằng kia Thanh Thanh phải sửa lại tư thế đứng.

Cuối cùng thì cảnh quay cũng xong.

Mỹ Thuyền rời vị trí diễn. Cô đến băng đá ngồi xuống, thờ ơ nhìn bờ sông. Cảm giác khó chịu lại xâm chiếm lấy cô. Lần này vô tình cô và Thanh Thanh cùng có mặt trong bộ phim ca nhạc của Quốc Quân. Trên suốt chuyến xe từ thành phố đến đây cả hai cùng tránh nhìn nhau như không nhận ra sự có mặt nhau. Với Mỹ Thuyền thì dù cố gắng đến mấy cô cũng không thể dập tắt được sự khổ sở khi thấy mặt cô ta

Có tiếng chân đi lại gần. Mỹ Thuyền quay lại, mắt thoáng vẻ ngạc nhiên khi nhận ra Thanh Thanh. Cô nhích ra đầu bên kia. Thanh Thanh tự nhiên ngồi xuống:

- Trời nắng quá

Mỹ Thuyền không trả lời. Thanh Thanh cũng im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Không ngờ mình gặp nhau ở đây

- Hình như chị không thích lắm

- Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều không thích gặp nhau, đúng không?

Mỹ Thuyền thờ ơ:

- Tùy chị nghĩ

Thanh Thanh chợt cười khan ;

- Cảnh lúc này cũng giống như chuyện ba chúng ta nhỉ? Có điều thực tế cả tôi lẫn cô đều không giữ được Quốc. Như vậy cũng công bằng thật

Mỹ Thuyền vẫn nhìn thẳng phía trước:

- Chị nói gì tôi không hiểu

Thanh Thanh quay lại, cô chợt đổi giọng:

- Tôi nghĩ bây giờ mình không có lý gì để xem nhau như kẻ thù nữa. Thà cứ nói thẳng một lần rồi hết. Tôi chán cái cảnh mình có nhiều kẻ thù lắm rồi

- Tôi không hiểu chị nói gì - Mỹ Thuyền lặp lại

Thanh Thanh khó chịu nhìn vẻ lạnh lùng của Mỹ Thuyền, rồi cô nhếch miệng:

- Cô có hay liên lạc với anh Quốc không? Đừng lo, tôi không vì vậy mà nổi khùng lên đâu, dù gì ảnh cũng đi rồi, tôi không giữ được ảnh thì ảnh quen với ai là tùy. Một năm nay tôi đã quen được ý nghĩ mình sẽ đi tìm tình cảm khác rồi.

Mỹ Thuyền mở lớn mắt:

- Thật tình là tôi không hiểu chị muốn ám chỉ gì. Tôi nghĩ khi tôi rút lui thì hai người đã có hạnh phúc. tại sao chị lại cay cú với tôi

- Tôi nói thật đấy chứ. Anh ấy đã rũ bỏ tôi như vậy, tôi còn hy vọng gì mà chờ đợi, thật ra người khổ nhất là ảnh chứ không phải tôi đâu. Cô có thấy vậy không?

- Tôi không hiểu sao chị lôi tôi vào giữa hai người. Tôi đã rút lui như vậy chị vẫn không vừa ý à, chẳng lẽ chị muốn tôi biến mất trên đời này chị mới bằng lòng sao?

Thanh Thanh có vẻ không quan tâm đến lời nói của Mỹ Thuyền. Nếu là trước đây hẳn cô đã nổi xung lên vì cách châm biếm như vậy. Nhưng bây giờ, có lẽ thời gian đã làm mòn ngọn lửa trong lòng cô. Nhưng không phải vậy mà cô đã bớt đi sự thù hận đối với Mỹ Thuyền:

- Cô đừng giả vờ nữa, cứ nói như thể cô không biết gì hết vậy. Nhưng cô thấy đấy, cô có trong sáng đến đâu thì cũng không giữ được ảnh đâu. Không chừng giờ này ảnh đã cưới một cô vợ ngoại quốc và có một gia đình hạnh phúc, chứ không phải như chúng mình. Phụ nữ mà, bao giờ cũng thiệt thòi hơn phải không?

Mỹ Thuyền nhìn Thanh Thanh không chớp mắt:

- Chị nói như vậy nghĩa là anh ấy.....

Thanh Thanh khó chịu:

- Chẳng lẽ cô không biết anh Quốc qua Đức rồi sao? Người ta mời ảnh dạy. Có lẽ ảnh sẽ không về Việt Nam nữa đâu, có gì để ảnh luyện tiếng chứ

Mỹ Thuyền nghẹn lời ngồi im. Không ngờ Vương Quốc đã bỏ đi như vậy. Dù cố gắng tự bảo điều đó không liên quan đến mình, cô vẫn thấy một sự đau khổ kỳ lạ. Anh bỏ đi mà không đến từ giã cô. Như vậy là trong lòng anh cô đâu có quan trọng

Thấy đôi mắt sung sung của Mỹ Thuyền, Thanh Thanh nói một cách đắc thắng:

- Vậy ra cô không biết chuyện gì hết. Khi chia tay ảnh chỉ đến từ giã tôi. Cô thấy đấy, dù sao thì tôi cũng có ảnh hưởng với ảnh hơn cô

- Chúc mừng sự ảnh hưởng của chị

Mỹ Thuyền nói rồi đột ngột đứng dậy bỏ đi. Cô đang chơi với trong tâm trạng hụt hẫng bất ngờ, nên không biết cử chỉ của mình làm Thanh Thanh khoan khoái với ý nghĩ bao giờ cô cũng là người thua cuộc.

Trên đường trở về thành phố, cô ngồi im lìm trong góc xe, ý nghĩ Vương Quốc vĩnh viễn ra đi làm cô thấy đau khổ kỳ lạ. Một năm qua cô chưa bao giờ thôi nghĩ đến anh. Còn anh thì vừa chia tay đã lập tức quay lưng với tình cảm. Cuối cùng thì Thanh Thanh mới thật sự là quan trọng với anh. Cô ta rất đúng khi hãnh diện về điều đó

Ba năm sau

Hôm nay là ngày nhận bằng tốt nghiệp của Mỹ Thuyền. Làm lễ xong các sinh viên tứa ra khỏi hội trường rủ nhau chụp hình, làm không khí huyền não hẳn lên. Mỹ Thuyền chưa chụp xong đã bị đẩy qua một bên làm cô suýt té. Chợt có một cánh tay đưa ra đỡ lấy cô. Mỹ Thuyền nhận ra Phan Văn. Cô ngạc nhiên:

- Anh Văn sao anh lại ở đây?

Phan Văn không trả lời, mà chìa bó hoa ra:

- Xin chúc mừng cô tân cử nhân

- Cảm ơn nha, anh làm tôi bất ngờ quá. Sao anh biết hôm nay tôi tốt nghiệp vậy?

- Tôi biết rõ thời gian biểu của cô mà

- Vậy hả, anh lại đây ngồi đi, lát nữa mẹ tôi và anh Đức cũng đến nữa

Phan Văn gật đầu:

- Lúc này tôi có gặp bác ngoài cổng

Cả hai đứng nói chuyện mà không để ý này giờ mọi người tò mò nhìn Phan Văn. Rồi một cô bạn mỹ Thuyền đến đứng trước mặt anh, nhún chân:

- Chụp với anh một kiểu được không?

Phan Văn nhìn Mỹ Thuyền khẽ nhướng mắt. Cô gật đầu:

- Đừng có làm cao nghe. Định đợi bạn tôi năn nỉ hả

- Không dám

Và anh mỉm cười choàng tay lên vai hai cô gái đứng bên cạnh. Một kiểu rồi hai kiểu, trong phú chốc anh trở thành nhận vật chính của nhóm bạn Mỹ Thuyền. Cô đứng một bên nhìn. Chợt thấy bà Mỹ Hương và Mỹ Hà đi vào, cô

vội chạy ra đón. Mỹ Hà giơ bó hoa lên:

- Chúc mừng cô cử nhân

Mỹ Thuỳn ôm lấy bó hoa, cười hớn hờ:

- Thank you. Chị Hân và anh Đức đâu chị

Cô vừa hỏi xong là thấy Luân Đức lững thững đi vào. Cũng một bó hoa. Cô đặt vào tay bà Mỹ Hương một bó, rồi kéo mọi người lại chụp hình. Chưa lúc nào cô thấy thích chụp hình và chụp một cách vui vẻ như vậy

Cô đang đứng ôm vai Mỹ Hà thì Phan Văn đến bên cô:

- Nãy giờ chưa được chụp hình với cử nhân, tôi khiếu nại đó

Mỹ Hà đẩy Mỹ Thuỳn đứng sát Phan Văn, dài giọng:

- Thì đó, chụp đi, làm thấy hê quá

Chụp hình xong, mọi người đứng tụ quanh Mỹ Thuỳn. Bà Mỹ Hương đề nghị:

- Trưa nay bác có làm bữa tiệc nhỏ mừng Mỹ Thuỳn. Sẵn có Phan Văn ở đây bác mời đến nhà chơi luôn

Thấy Phan Văn lưỡng lự, Mỹ Thuỳn giục:

- Đồng ý há, đến chơi cho vui

Phan Văn cười lưỡng lự:

- Dạ được

Anh quay qua Mỹ Thuỳn:

- Cô còn đi đâu không?

Mỹ Thuỳn lắc đầu. Mỹ Hà cười rồi kéo tay bà Mỹ Hương:

- Mình về trước đi mẹ, lát nữa Thuỳn nó về sau

Khi mọi người ra cổng, Phan Văn quay lại Mỹ Thuỳn:

- Sáng nay cô dành hết buổi cho tôi được không? Lâu rồi mình không đi lang thang đó Thuỳn

Mỹ Thuỳn mỉm cười:

- Tối nay bọn tôi sẽ đi chơi suốt đêm. Anh có muốn tham gia không? Bây giờ thì tôi không muốn đi đâu hết

- Bọn tôi là ai thế?

- Là hết lớp tôi. Xem như đi chơi lần cuối để chia tay vậy mà

Phan Văn ngẩn ngừ:

- Cô đi với lớp cô, có tôi xen vào sợ mọi người không thích
- Bạn tôi thích hay không là tùy thái độ anh thôi. Đi chơi mà mặt mày ủ dột thì ai mà kết cho nổi
- Bộ nhìn tôi thảm nào lắm hả?
- Ủ, nãy giờ anh có vẻ lạ lắm đó. Không thoải mái như thường ngày. Anh có chuyện gì vậy?

Phan Văn trầm ngâm:

- Có đấy. Chuyện rất quan trọng

Mỹ Thuyền đi đến một chiếc băng đá ở góc sân ngồi xuống. Phan Văn cũng miễn cưỡng ngồi theo:

- Mình có thể đi chỗ khác được không Thuyền?

Mỹ Thuyền hờ hững đưa tay ngắt chiếc lá trong bó hoa, giọng cô rời rạc:

- Tôi không thích đi đâu hết chỉ muốn ngồi đây. Anh có hình dung được tâm trạng của một người ra trường không? Quyển luyện lắm. Ngồi đây chơi cũng vui vậy

- Tôi chiều ý cô vậy

Phan Văn liếc nhìn xung quanh. Sân trường đã thưa hơn, nhưng vẫn còn người qua lại. Và ai cũng nhìn chằm chằm khi nhận ra anh, ca sĩ Phan Văn. Anh thấy khó mà thoải mái khi ở đây. Nhưng Mỹ Thuyền có vẻ không muốn đi đâu nên anh đành chịu

Mỹ Thuyền chột quay lại:

- Lúc nãy anh bảo có chuyện quan trọng hả? Chuyện gì vậy?
- Tôi không nói

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Phan Văn, cô tò mò:

- Chuyện gì vậy anh Văn, có gì buồn à? Nói với tôi đi?

Mặt Phan Văn không tươi lên được hơn, anh lầm lì nhìn bó hoa trên tay Mỹ Thuyền, rồi buột miệng:

- Cô có biết tại sao tôi mua hoa tặng cô không?

Mỹ Thuyền nói như chọc:

- Thì mừng lễ tốt nghiệp là phải tặng hoa. Hay là anh đổi ý muốn tặng thứ khác, một con chuột chắt hạ, thôi tôi không nhận đâu nghe

Phan Văn chột cười, khuôn mặt đỏ ửng đậm hơn. Anh nói như lưu ý:

- Nhưng đây là hoa hồng
- Thì tôi có nói là vạn thọ đâu

- Cô đừng đùa nữa được không Thuyền? Tôi không biết cô giả vờ hay là không hiểu thật. Tôi không tin là cô không hiểu ý nghĩa của hoa hồng

Mỹ Thuyền chột im lặng. Thái độ của cô làm Phan Văn thêm lúng túng, anh nhắm mắt nói bừa:

- Không lẽ cô không hiểu là tôi... tôi rất thích cô, dĩ nhiên là không phải như bạn bè.

Mỹ Thuyền lên tiếng:

- Tôi hiểu rồi, nhưng không được đâu anh Văn

Phan Văn lặng người đi. Anh im lặng như không còn biết nói gì, cuối cùng anh quả quyết:

- Tại sao? Có phải tại cô nhớ anh Quốc?

Mỹ Thuyền ngó chỗ khác:

- Đừng nhắc tới anh Quốc nữa, tôi quên rồi

- Mỹ Thuyền này cô có biết tại sao tôi nói lúc này không? Không phải là tôi buột miệng cho vui đâu, thật ra tôi đã chuẩn bị từ lâu lắm rồi. Thời điểm này nói ra sẽ ý nghĩa hơn

- Anh nghĩ vậy hả?

- Tôi nghĩ bây giờ cô có thể nghĩ tới tương lai rồi. Tôi không tin cô không muốn có người yêu

Mỹ Thuyền đặt bó hoa trên chân:

- Thật tình là tôi không nghĩ đến chuyện đó, hoàn toàn không

- Chẳng lẽ cô không quên được anh Quốc?

- Tôi không biết. Nhưng chuyện của mình thì có dính dáng gì đến anh, mình làm bạn hay hơn anh Văn. Đi chơi với anh tôi thích lắm, anh nói chuyện cũng hợp với tôi. Nhưng chỉ có vậy thôi, đi xa hơn nữa tôi sẽ dị ứng ngay

- Rốt cuộc thì bao giờ tôi cũng là người đi bên lề cuộc sống của cô

Thấy Mỹ Thuyền ngơ ngậy, Phan Văn chặn lại:

- Để tôi nói cho hết. Từ đó giờ đối với cô, tôi chỉ suy nghĩ thôi chứ không được nói gì cả. Lúc đầu quay phim chung, tôi không biết cô là vợ anh Quốc. Và tôi tự nhiên chinh phục cô. Cô còn nhớ có lần tôi đưa cô về nhà tôi đã nói yêu cô không? Lúc đó cô tưởng tôi nói đùa. Nhưng như vậy mà lại hay hơn, vì sau đó ít ngày thì cô xuất hiện với Vương Quốc ở buổi trình chiếu. Phải nói là lúc đó tôi choáng váng cả người. Tôi đành phải ngậm miệng luôn. Nhưng bây giờ thì... không lẽ tôi không có quyền hy vọng hả Thuyền? Anh Quốc đâu còn ở đây nữa

Mỹ Thuyền cười xa vắng:

- Sao anh cứ nhắc ảnh hoài vậy? Chuyện quá khứ mà

Phan Văn nói như thuyết phục:

- Không chừng bên đó ảnh đã có vợ con rồi. Cô thấy không, rốt cuộc thì họ cũng đã ổn định cho mình, chỉ có cô là vẫn như vậy

- Nhưng tôi bằng lòng như vậy mà. Có thể một ngày nào đó tôi cũng sẽ có gia đình, nhưng chưa phải là bây giờ

- Vậy tôi có thể hy vọng không? Tôi sẽ chờ cô, bao lâu cũng được

Mỹ Thuyền nghiêm trang:

- Đừng chờ tôi Phan Văn, tôi nói thật, tôi mến anh lắm, nhưng chỉ là một người bạn thôi. Nếu có thể yêu được thì điều đó đã xảy ra lâu rồi. Anh hiểu không?

Phan Văn cắn chặt răng, mặt cúi gằm như thất vọng. Mỹ Thuyền liếc nhìn anh. Thật kỳ lạ, cô không hề thấy tội nghiệp, chỉ có cảm giác hụt hẫng. Tình cô không thích nữa rồi. Vì vậy tình yêu của anh không làm cô có một thoáng giao động. Chỉ tiếc vì từ đây về sau mối quan hệ này sẽ không còn trong sáng nữa

Cô nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Trưa nay mẹ tôi sẽ có một buổi tiệc nhỏ cho tôi, anh tới nhà tôi chơi nghe. Bây giờ mình về để mẹ tôi chờ

Phan Văn miễn cưỡng đứng lên theo cô, anh lắc đầu với vẻ ngán ngẩm:

- Bây giờ tôi phải đi công chuyện, để tôi đưa cô về

Mỹ Thuyền không từ chối cũng không cố giữ Phan Văn lại. Khi ngừng trước cổng nhà, anh cười với cô và vẫn không giấu vẻ ảm đạm:

- Chúc cô vui vẻ. Bye nghe!

Rồi anh phóng xe đi. Mỹ Thuyền đứng nhìn theo rồi chậm chạp đi vào nhà. Cô có cảm giác mình chia tay với một ai đó xa lạ chứ không phải là Phan Văn. Bình thường trong mắt cô, Phan Văn là một người bạn vui vẻ, hay nói đùa và có chút gì đó hời hợt. Chứ không phải là gã con trai thất tình với tâm trạng buồn sâu sắc như vậy

Cô vào phòng khách. Mọi người đã có mặt đông đủ như chờ cô. Hôm nay Mỹ Hà và Mỹ Hân cũng dẫn con về. Hai đứa chạy giỡn quanh phòng khách làm cho căn nhà náo nhiệt hẳn lên, mát hẳn về yên lặng hàng ngày.

Thấy Mỹ Thuyền, ai cũng quay qua nhìn cô. Một cái nhìn vui vẻ đặc biệt. Bà Mỹ Hương lên tiếng:

- Về rồi kìa, đi rửa mặt đi con. Nãy giờ ở nhà chờ con đó

Mỹ Hà đi đến Mỹ Thuyền, cười một cách ý nghĩ:

- Có một món quà trên phòng em đấy, lên xem đi

Rồi cô đẩy Mỹ Thuyền lên cầu thang. Mỹ Thuyền lững thững đi lên phòng. Cô tò mò nhiều hơn là náo nức. Nhận quà mừng của bạn bè là điều cô đã quen rồi. Cô đến bên bàn, một bó hoa đặt ở góc lộng lẫy và trang trọng. Cô ngồi xuống cầm bó hoa lên và phát hiện tờ danh thiếp cài trong đó. Cô nhắm mắt lại, tim đập loạn trong lồng ngực khi thấy cái tên quen thuộc. Tự nhiên cô bật khóc

Mỹ Thuyền cũng không biết mình khóc vì cái gì, nhưng cảm nhận anh đang nhớ tới cô cũng đủ làm tim cô thắt lại, xúc động mãnh liệt. Cô chợt nhận ra thái độ dửng dưng từ trước đến giờ là hoàn toàn dối lòng. Thật ra tình cảm đó vẫn dai dẳng một cách âm thầm. Nó làm cô khước từ những người con trai khác một cách không bận tâm. Cô chỉ còn biết chờ thời gian để mà quên lãng

Quên mất mọi người đang chờ mình, Mỹ Thuyền ngồi thẫn thờ trước bàn học, tay mân mê những cánh hoa mịn màng. Chợt tiếng chuông reo làm cô như tỉnh ra. Cô với tay nhắc ống nghe. Hình như dưới nhà có ai đã cầm máy, nhưng lại bỏ xuống. Mỹ Thuyền lên tiếng, giọng đầy hồi hộp:

- Alô

- Mỹ Thuyền phải không, anh đây?

Cô nhắm mắt lại, thở nhẹ:

- Vâng

- Em nhận ra giọng anh không?

- Em có nhận ra, anh Quốc ạ

- Em khoẻ không? Hôm nay chắc em sẽ bận rộn suốt ngày nhỉ?

- Sao anh biết?

- Lễ tốt nghiệp của em mà. Anh gọi để chúc mừng em

"Chỉ có vậy thôi sao?" Mỹ Thuyền thoáng thất vọng

- Cảm ơn anh

Bên kia im lặng. Mỹ Thuyền tưởng tượng anh Quốc đã gác máy. Cô chờ một lát, định bỏ máy xuống thì Vương Quốc lại lên tiếng:

- Em không hỏi anh đang ở đâu sao?

- Vâng, anh đang ở đâu vậy?

Giọng Vương quốc thật đặc biệt:

- Anh ở nhà

Tim Mỹ Thuyền như ngừng đập, cô hỏi như trong mơ:

- Vậy là anh về nước rồi, bao giờ vậy? Thế khi nào anh đi nữa?

- Tuỳ ở em, điều đó sẽ do em quyết định

Lại một cái gì đó như cảm giác nhói trong tim. Mỹ Thuyền lặ lại:

- Do em quyết định?

- Đúng. Tất cả là tùy ở em đó Thuyền. Em hiểu không?

Mỹ Thuyền im lặng. Cô hạnh phúc quá đến mức không biết nói gì. Bên kia đầu dây, giọng Vương Quốc xao xuyến:

- Anh đang ở nhà, và lúc nào cũng chờ em. Tối nay anh sẽ chờ em đến suốt đêm. Em cứ đi chơi với bạn rồi sau đó ghé anh. Nếu em đến thì có nghĩa là em trở về với nhà mình. Còn không... anh sẽ tự hiểu và rút lui, vĩnh viễn không bao giờ làm em bận lòng nữa. Em hãy suy nghĩ đi

- Vâng

- Đừng quên lúc nào anh cũng chờ em. Thôi chào em

Mỹ Thuyền buông máy xuống mà tâm trạng cứ lơ mơ. Cô có cảm tưởng mình vừa rơi vào một giấc mơ đột ngột. Một giấc mơ lãng mạn không có khúc dạo đầu, nó đến nhanh quá đến nỗi cô choáng váng không biết mình phải làm gì

Có tiếng gõ cửa phòng, rồi Luân Đức nói vọng vào:

- Anh vào được không Thuyền?

Mỹ Thuyền đi ra mở cửa. Luân Đức bước vào anh nhìn bó hoa trên bàn mỉm cười:

- Em thấy thế nào? Anh có thể nói chúc mừng được không?

Mỹ Thuyền thành thật:

- Em bị bắt ngờ quá anh Đức. Anh Quốc gọi cho em đấy

- Anh biết. Thế nào? Ý anh muốn hỏi em sẽ đồng ý hay từ chối?

- Em cũng không biết. Vì em đâu có biết bây giờ ả ra sao

- Anh Quốc trở về đúng vào ngày em ra trường. Chẳng phải là ả đã nói với em nhiều thứ lắm hay sao? Anh khuyên em nhé, đừng có cố chấp, sau này em sẽ ân hận đấy

Thấy vẻ trầm ngâm của cô, anh cười như thông cảm, rồi vỗ nhẹ vai cô:

- Thôi, xuống ăn đi, cả nhà chờ em đó. Em còn nhiều thời giờ để suy nghĩ mà, đúng không?

Mỹ Thuyền dạ một cách ngoan ngoãn rồi đi theo Luân Đức xuống dưới nhà. Cô ngồi vào bàn, cảm thấy rất vui vì lâu lâu cả nhà mới đông đủ như hôm nay. Nhưng trên hết là cảm giác hồi hộp kỳ lạ khi cô nghĩ Vương Quốc đã trở về. Cô có cảm tưởng đời mình sẽ bước sang một bước ngoặt mới, sẽ đầy sôi động chứ không phải là cuộc sống lặng buồn như bốn năm của đại học.

Buổi tối cô giữ lời hứa đi chơi với bạn bè trong lớp. Nhưng giữa chừng cuộc vui, cô lặng lẽ bỏ về và đến nhà Vương Quốc

Cổng không đóng, Mỹ Thuyền đẩy cửa bước vào. Cô đi vào phòng khách. Căn phòng tối đen chỉ có ánh sáng mờ mờ của ánh nến. Một sự im lặng lạ lùng làm cô hoang mang. Cô còn đang nhìn quanh thì chợt nghe tiếng Vương Quốc gọi, giọng anh thật trầm

- Lại đây Thuyền

Mỹ Thuyền đi về phía góc phòng. Vương Quốc đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ bên cửa sổ. Trên bàn là ngọn nến nhỏ và hai ly champagne. Xung quanh anh không khí đầy huyền hoặc, bí ẩn. Tự nhiên Mỹ Thuyền thấy muốn khóc. Cô đi về phía anh, cả hai đứng đối diện nhau, im lặng thật lâu. Bóng tối làm cô không nhìn được Vương Quốc, nhưng cử chỉ của anh làm cô có cảm giác anh trầm lặng hơn ngày trước rất nhiều. Cô nhìn mãi vào khuôn mặt anh rồi đột nhiên ngã vào lòng anh, cô khóc nức lên:

- Em nhớ anh quá!

Vương Quốc cũng ôm chặt cô, anh vùi mặt trong tóc cô:

- Anh cũng vậy, không lúc nào không nhớ đến em, bốn năm rồi phải không? Em sống ra sao?

Mỹ Thuyền gục mặt trên vai Vương Quốc. Cô hít mũi:

- Em chỉ lo học thôi, thỉnh thoảng đi hát. Thời gian đó em buồn lắm, cuộc sống hoàn toàn vô vị. Có lúc em cứ tưởng anh với chị Thanh Thanh sống hạnh phúc lắm

- Nói như vậy là em đã biết anh với cô chia tay, phải không?

- Em biết. Nhưng em nghĩ anh sẽ không trở về nữa, và anh có gia đình rồi

- Em nghĩ anh còn thể yêu ai khác được sao?

Mỹ Thuyền không trả lời. Cô ngược lên thì thầm:

- Chừng nào anh đi nữa?

- Anh đã nói rồi, điều đó tùy thuộc vào em - Anh nhìn cô dăm dăm rồi tiếp - Liệu anh có thất vọng không em?

Mỹ Thuyền lắc đầu:

- Nếu anh đã trở về thì em không cho anh đi đâu, em nhớ anh lắm

Cô ngừng lại, rồi nói thì thào:

- Sao mà em yêu anh đến vậy chứ?

Vương Quốc nhắm mắt lại, anh càng siết cô vào người hơn:

- Anh biết là em rất chung thủy mà

Mỹ Thuyền buông rời vòng tay trên cổ anh, cô đến ngồi xuống cạnh bàn:

- Có cả rượu nữa hả? Vậy là anh chờ em này giờ đây à?

- Em đoán thử xem bao lâu?

Mỹ Thuyền giương mắt nhìn anh như một dấu hỏi. Vương Quốc ngồi xuống đối diện với cô:

- Anh chờ em suốt ngày nay. Và sẽ đến suốt đêm, nếu tối nay em không về đây

Anh nhún giọng:

- Về nhà của mình

Mỹ Thuyền cầm ly lên:

- Anh muốn em say lắm hả?

- Say chút có sao đâu. Để em nhớ lâu một chút

Vừa nói anh vừa nâng ly lên, chạm nhẹ vào ly Mỹ Thuyền:

- Mừng em mới tốt nghiệp

Anh uống một ngụm, Mỹ Thuyền cũng bắt chước uống theo, rồi cô nhăn mặt:

- Không ngon lành gì hết

- Nhưng nếu để ý, em sẽ thấy vị của nó rất ngọt

Anh bỏ ly xuống bàn, kéo tay Mỹ Thuyền:

- Qua đây với anh

Mỹ Thuyền ngồi trên chân anh. Vòng tay cô quấn quýt qua cổ anh. Sự gần gũi làm cô thấy dễ chịu hơn bao giờ hết, Vương Quốc hình như cũng cảm nhận được ý nghĩ của cô, anh dụi mắt:

- Nói cho anh biết đi, em đã nhớ anh ra sao?

Mỹ Thuyền tư lự:

- Nhiều lắm, bây giờ em không diễn tả được, nhưng em nhớ có những buổi chiều đi học về, em nhớ anh quay quắt cả người. Có lúc nửa đêm em thức dậy cứ tưởng anh ở bên phòng đối diện giống như lúc trước. Chừng nhớ ra em buồn ghê lắm. Còn anh?

- Ở nước ngoài anh không giao thiệp với ai, chỉ sống với những kỷ niệm về em. Anh theo dõi báo chí xem có viết gì về em không, em ra cuộn băng nào anh cũng mua về. Mỗi lần xem em hát anh nhớ em như điên. Phải uống thật say để quên

Anh chợt kéo tay cô đứng dậy:

- Lên đây, em muốn nhìn lại phòng của em không?

Mỹ Thuyền theo anh đi lên lầu. Cô vào phòng mình và đứng lặng nhìn quanh. Mọi thứ vẫn còn nguyên, không có gì thay đổi như cô đã nghĩ. Cô quay qua Vương Quốc:

- Lúc dọn đi, em cứ nghĩ sau này Thanh Thanh sẽ bỏ hết mọi thứ đồ của em, lúc đó em buồn ghê gớm.

Vương Quốc đứng tựa cửa sổ lặng lẽ quan sát cô. Mỹ Thuyền cũng nhìn anh. Dưới đèn sáng cô có dịp nhìn kỹ Vương Quốc hơn. Anh cũng không khác trước nhiều lắm. Dáng dấp quen thuộc của anh làm cô nghẹn lại vì xúc động. Cô đến đứng bên anh. Vòng tay thân quen của anh choàng qua người cô. Cả hai đứng yên nhìn xuống đường. Trong căn phòng biệt lập này, người này cảm nhận người kia cũng sung sướng như mình. Điều đó đối với hai người thật quý giá. Vì hạnh phúc bây giờ ai cũng phải có với một giá thật đắt!

HẾT